Ἀδέσποτον.

Ησίοδος μούσας ὑπεδέξατο· τῷ δ' ἄρ' ἑκάστη
Ἀντὶ φιλοξενίης βίβλον ἔδωκε μίαν.

Ἄδηλον.

Ἡσιόδου ποτὲ βίβλον ἐμαῖς ὑπὸ χερσὶν ἑλίσσων,
Πύῤῥην ἐξαπίνης εἶδον ἐπερχομένην.
Βίβλον δὲ ῥίψας ἐπὶ γῆν χερὶ, τοῦτ' ἐβόησα,
Ἔργα τί μοι παρέχεις ὦ γέρον ἡσίοδε;

Ἄδηλον εἰς νόννον.

Νόννος ἐγώ, πανὸς μὲν ἐμὴ πόλις· ἐν φαρίῃ δέ
Ἔγχεϊ φοινήεντι γονὰς ἤμησα γιγάντων.

ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

Ην ὁπότε γραμμαῖσιν ἐμὴν φρένα μοῦνον ἔτερπον,
Οὐδ' ὄναρ εὐγλωμέταις γνώριμος ἰταλίδαις·
Ἀλλὰ τανῦν πάντεσσιν ἐράσμιος. ὀψὲ γὰρ ἔγνων
Ὁππόσον οὐρανίην καλλιόπη προφέρει.

ΕΙΣ ΠΟΙΜΕΝΑΣ, κεφ. ξη.

ΓΛΑΥΚΟΥ.

a Νύμφαι, πευθομένῳ φράσατ' ἀτρεκὲς, εἰ παροδεύων
Δάφνις τὰς λευκὰς ὧδ' ἀνέπαυσ' ἐρίφους;
b Ναὶ ναὶ Πὰν συρικτὰ, καὶ εἰς αἴγειρον ἐκείναν
Σοί τι κατὰ φλοιοῦ γράμμ' ἐκόλαψε λέγειν.

Πάν.